

operam invidiâ (ut seculi mos est) insectari volenti-
um, censuræ lubens libenterque subjicio, probè me-
mor Apophtegmatis istius Salomonis Prov. c. 18. v. 17.
צדק הראשון בריבו ובא רעהו וחקו
כל דרך איש ישר בעינו. item cap. 7. v. 2.
De cetero Rhadamanteo hic ju-
dicio uti me velle nemo deprehendat, verum sicubi ipse
progressu temporis aliud meliusque invenero, vel ab
aliis amicè luculenterque edoctus fuero, protinus sen-
tentiam vel immutare vel rejicere promptissimum ex-
perietur. Namque lucubrationibus hisce etymologi-
cis, quibus per paucos hosce annos, nescio quo im-
pulsu, adprimè addictum me fateor, non vanam glo-
riolam, nec lucrum aliquod animo præsumsi (scriptis
enim in septentrione divitiarum vel nummorum quid-
quam lucrifacere velle, nisi gratiosa munificentia Re-
gis accesserit, inepti esset atque stolidi) sed post divi-
ni Numinis, devotissimâ veneratione semper laudan-
di, gloriam, ad id imprimis collineavi, ut firmum a-
liquod fundamentum, quo inniti, certaquè obrussa, ad
quam exigi voces nostræ possint, haberetur. Quod
fane non nisi multo cum usu insignique emolumento
conjunctum iri, dies atque tempus docebit. Hac au-
tem qualicunque meâ operâ ita defungar, ut ne vel
minimam quidem in aliorum eruditorum derivatio-
nes vel etymologias, sicubi vitiosas vel cum meis mi-
nus congruas deprehenderim, censuram exerceam mi-
huc arrogem. Istas enim de industria vel alto silen-
tio præteribo, vel ubi opus fuerit, simplici commen-
tatione recensioneve adtingam. Quapropter & hanc
mihi vicissim ab orbe erudito stipulari pacisci quæ
tatem liceat, ut innoxio labore nitentem me adversus
malevolorum morsus & dicteria tueatur vindicetque.
Ea enim esse solent Lexicographorum, quique etymo-
logias

